

AINO
MARION

*Hengenheittäjän
uusi elämä ja
rakkaudet*

Aino Marion

Hengenheittäjän
uusi elämä ja
rakkaudet

SAGA Egmont

Hengenhettäjän uusi elämä ja rakkaudet

Copyright © 2023 Aino Marion and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727119359

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. JAKSO – ”SURVIVOR”

Minä olin lööpissä. Saatan olla joillekin jopa tuttu. *”Uhkaava hissionnettomuus Helsingin Punavuorella – nainen selvisi ihmeen kaupalla.”*

Aivan, minä olen tässä otsikossa esiintyvä nainen. Astuin maanantaiaamuna kotitaloni hissiin, ja yhtäkkiä se paukkui ja hakkasi ylimmästä kerroksesta alas asti, kuten pettävillä hisseillä on tapana. Se kaikki on totta.

Itse sisäsivun uutisjutussa oli tosin pari selkeää virhettä. Ensinnäkään en ole ”keski-ikäinen nainen”. Tarkennetaan sen verran, että olen vasta jotakin ”nuoren naisen” ja ”keski-ikäisen naisen” mittarin alun neljänneksellä. Halusin oikaista sen heti kärkeen. Sitä toista erhettä on kyllä hankalampi selittää... Nimittäin uutisessa viitattiin ”selviämiseeni”. Periaatteessa oikein. Se oli lopputulos kyllä. Mutta lehdessä ei mainittu sanallakaan siitä, että minä myös kuolin. Ihan virallisesti. Hyvä on, kahdeksi minuutiksi, mutta silti. Jos joku haluaa varmistaa, siitä vaan. Olen varma, että eiköhän jostain pöytäkirjasta saa

lukea onnistuneesta elvytyksestä. Mistään muualta ei kuitenkaan saa lukea siitä, mitä muistan noista kahdesta minuutista. Muistan ehdottomasti enemmän kuin kaksi minuuttia. Nuo minuutit kun sisälsivät melkein kaikki klassikot. Melkein.

Tiedättehän rajakokemuskliiset: Leijuminen irti ruumiista, valotunnelit ja kaikki se. Ajattomuuden käsitteen koskettaminen ja täydellinen onnen tunne. ”Todellisempi kuin tosi.” Erityisesti klassiseen rajakokemukseen kuuluu edesmenneiden rakkaiden tervehtimiset. Kenties myös uskoosi liittyvä kohtaaminen, joka vaihtelee kätevästi kokijansa vakaumuksen mukaan. Lisäksi perinteisissä rajakokemuksissa muuttuu kokijan mukaan myös se, miltä kaikki se täydellisyys lopulta näyttää. Puutarhuri kohtaa upean puutarhan. Kenties muusikko kuulee täydellisen musiikin. Lopulta näissä tarinoissa kerrotaan siitä, miten suuri ääni huomauttaa, että kokijalla oli vielä tehtävää. Ja sitten hän palaa ruumiiseensa.

Ennen onnettomuutta olin varmasti kuullut valotunnelista, mutta nämä tarinat eivät olleet sinänsä kiinnostaneet minua. En ollut ollut järin innostunut minkäänlaisista kummuuksista, mutta onnettomuuden jälkeen minun oli pakko lukea kaikki rajakokemuskirjat. Jokaisen kirjan jälkeen kiinnostuin yhä enemmän – ja samalla huolestuin. Oli nimittäin hyvä syy. Huomaisikohan kukaan muu, mikä minua painoi?

Nimittäin. Oma rajakokemukseni starttasi vasta sairaalassa. Sinnittelin siis sinne asti elävänä, mutta yhtäkkiä havahduin siihen, että kaikki paino oli hävinnyt. Ei ollut kipua, stressiä eikä työmurheita seuraavasta televisiotuotannostani. Sen lisäksi minulla ei ollut painoa, ihan kirjaimellisesti. Minä leijuin. Kuulin alapuoleltani hälinää ja ihmettelin huvittuneena, mitähän hassua valkoisiin sonnustautuneet ihmiset touhusivat. Näin kaiken siis

yläpuoleltani. Esimerkiksi sen, että toisella lääkäriellä oli kaljuuntuva kohta pääläellaan tai jopa sen, että osaston kaapin päällä oli karkkipaperi. Joku oli paiskannut sinne kettukarkin roskan. Hymyilin ja käännin ympäri. Näin valoa. En kävellyt, en lentänyt, vaan itse asiassa ehkä se oli lopulta se tunneli, joka teki liikkeen. Niin kuin lähtevä juna toisesta junasta katsottuna, niin minä sen liikkeen selittäisin, mutta muuta en sitten osaakaan kuvata.

Eli, leijailu irti ruumiista, tsek. Valotunneli, tsek. Tsek ehdottomasti sille, ettei tämän maan päällä ole ikinä sanoja kuvaamaan kokemaani onnea. Tsek myös sille, että minä hyväksyin ajattomuuden. Jo pelkkä matkani ylös kesti ainakin upean tunteraisen, eli ei missään nimessä vain kahta minuuttia. Se ja sama, aikaa kun ei ollut.

Pian minä näin mitä täydellisimmän kuvan unelmastani. Eli ruksi taas ruutuun sille, että minulle sattui juuri niin kuin perinteisissä verrokkitarinoissa. Minä seisoin vuoren huipulla, suloisessa puumajassani, jossa kukaan ei häirinnyt minua. Näkymä oli uskomaton. Ei ollut HD:tä se, ei 4K, ei edes 8K. Kuvanlaatu oli jotain, mitä ne Sonyn pojat ei pysty koskaan takomaan. Sen voin vannon. Sitten olkapäälleni lensi suloinen varpunen, joka kertoi, että minä en ollut vielä valmis. Samassa minut repäistiin irti ja kolahtelin taas mustasta seinästä toiseen kuin Punavuoren kämpän hississä aiemmin. Rysähdin takaisin ruumiiseeni ja loputtomaan kipuun. Jos minä en osannut kuvata kaikkea näkemääni kauneutta, en pystynyt kuvaamaan myöskään sitä pettymystä, kun palasin takaisin maalliseen ruumiiseeni.

Siinä. Se oli minun rajakokemukseni. Siellä käytiin. Siellä oltiin. Se maailma siellä oli todellakin todellisempaa kuin totta,

niin kuin klassisista rajakokemuksista usein juuri kerrotaan, mutta kysymys siis kuului: mikä minulta puuttui? Mikä minun kokemuksessani oli erilaista kuin kaikissa niissä hörhökirjojen ja Youtube-videoiden kuvauksissa?

Aivan niin. Minä en nähnyt rakasta hiljaista isää, en kaunissieluista kilttiä äitiä, en edes lapsuuden aikaista parasta ystävääni, joka oli menehtynyt yläasteen ensimmäisenä vuonna. Enkä edes mitään sekundasukulaisia! Kuten vaikka se setämies, joka oli aina tuijotellut tissejä sukujuhlissa. Luulisi edes hänen halunneen tavata minut pitkästä aikaa.

Miksi kukaan ei halunnut tulla minua vastaan?

2. JAKSO – ”SAIRAALAN SYKE”

Pahimmat lääkityksen pöhnät olivat ohi, ja minä osoitin sen näyttämällä Sebastianille, mitkä seikat olisivat taakkanani seuraavat liian monet viikot. Oikea jalka oli paketissa, mutta selviäisin. Vasen ranne oli myös susi, mutta selviäisin siitäkin. Aivotärähdyksestä parannuin jo parasta aikaa, eikä minulla ollut edes kallomurtumaa, mikä oli ihme. Tai ainakin eräs niistä. Oli vammaa siellä ja täällä, ja jopa perseestä oli nypätty metallipala, mutta sekin haava umpeutui kuulemma hämmäyttävän nopeasti. Selitin kaikkea tätä Sebastianille ja ihmettelin kummallista tuuriani. Sebastian osasi kuitenkin pureutua oleellisimpaan:

”Sä pääsit lööppiin!” hän hihkui vuoteeni vieressä vieraspenkillä. Sebastian nosti lehteä ylleni niin, että minäkin näin, ja avasi oikean aukeaman. ”Lue siitä.”

Sebastian oli poikaystäväni. Aika namu. Esimerkiksi varttuneempi hoitaja, joka oli auttanut tyynyä niskani alle Sebastianin tullessa sisään, oli punastunut miehen sanottua möreällä äänellään tervehdyksen. Sööttiä. Sebastianilla oli ehkä

nolot raidat hiuksissaan, mutta tukka oli silti pitkä ja sopivan siistimätön. Sama koski hänen pukeutumistyyliään: vaatteet olivat kalliit ja muodinmukaiset, mutta aina niissä oli jokin mukava särö ja rikkinäinen hiha. Hänellä oli ehdottomasti ammattinsa vaatimaa karismaa, mutta mukavasti myös sen saman ammatin edellyttämiä ylisuuria luuloja itsestä sekä tyhjää saapasta. Pidin yhdistelmästä. Vaarallinen ja jännittävä, mutta silti ihan minun hallinnassani.

”Hetkinen, löytyykö hissille selitystä”, mumisin lukiessani lehteä.

”Enemmän pitäisi selittää, miten sä selvisit”, Sebastian muistutti. ”Minttu, se oli ihme. Ihan virallinen. Kukaan – siis kukaan – ei käsittä sitä.”

Puraisin huulta, ja silmäni lasittuivat tekstin ohi. Olin heti herättyäni muistanut kokemani rajakokemusihmeen, mutten ollut vielä kertonut siitä kellekään. Sebastian oli minun monivuotinen rakkaani. Kaipa minun piti kokeilla ensin häntä.

”Ihmeistä puheen ollen... olisi muuten yksi juttu”, testailin.

”Joko saa muuten laskea alas?” Sebastian kysyi. ”Mun kädet turtuu.”

Vilkaisin tummasilmäiseen kullannuppuuni ja nyökkäsin. Sebastian laski lehden pöydälle ja ravisteli käsivarsiaan. Hän hipoi kahta metriä, ja olin saanut monesti kuulla veren pakenevan hänen käsistään, kun hänen piti esimerkiksi asettaa uutta Marimekkoa ikkunaan.

Pituutensa vuoksi minä olin hänet bongannutkin. Otan kreditit tästä. Se olin minä, joka oli antanut tuoreelle ohjaajalle ensimmäisen ison breikin. Toki hän oli ohjannut peruslyhäreitään, joita kukaan ei katsonut, ja mainosvideoita, joita kukaan ei halunnut katsoa, mutta se olin ollut minä, joka

olin uskaltanut luottaa häneen ensimmäisessä isossa projektissa. Palkkasin hänet ohjaamaan kevyen kokkituotannon. Sebastian teki miellyttävän ensivaikutuksen nimenomaan siksi, että hän oli päättä pitempi toista haastateltavaa ohjaajaa. En silti ajatellut hänestä sen kummempaa. Minulla ei ollut tapana sotkeutua työkavereihin, ja vielä vähemmän ohjaajiin, jotka luulivat olevansa suuren salaisen nerouden lähettiläitä – matkiessaan kaikkia aiempia ohjaajia. Ihmettelen vieläkin, miten Sebastian oli saanut vaadittua kokkiohjelman otoksen kädestä, joka siveli heinäpeltoa. Kuinka monessa leffassa, musiikkivideossa tai sarjassa sekin oli jo nähty? Ohjaajat... Luulevat keksivänsä aina ensimmäisenä sen, jota matkivat. Mutta kun Sebastian kysyi tuottajaansa illalliselle projektin päätteeksi, pakko myöntää, että kikatkin kuin pikkutyttö. Se oli se möreä ääni, se epäsiisti tukka, se pituus – tai komeus ylipäätään. Sillä tiellä olimme yhä parin vuoden jälkeen.

”Tunto palaa sormiin”, Sebastian myhäili pilke silmäkulmassa. Sitten hän laski ne sormet peitteelle ja vasemmalle rinnalleni. ”Eihän tähän satu?”

Kolotti kieltämättä useasta kohdasta, mutta naurahdin, kun sormi alkoi pyöriä ihanasti. Sebastian oli kuuma kyky, kirjaimellisesti. Oli juuri ohjannut hittikomediasarjan ja preppasi jo ensimmäistä elokuvaansa. Siitä hän oli ylpeä. Sen hän oli sanonut joka keskustelussa viimeisen parin kuukauden aikana. Ihme, ettei ollut maininnut pois lähteneelle hoitajalle mitään. Pointti oli kuitenkin se, että hän oli nousemassa, ja minä olin ihan samassa asemassa kuin pari vuotta sitten. Tuottajana keskisuudessa televisiotuotantoyhtiössä. Olisi pitänyt päästä edes paremmille liksoille – varsinkin kun poikakaveri nousi pörstäkerroinpiireissä ylemmäs. Onneksi sentään käsi laski

alemmas. Tämä oli kieltämättä hänen parhaimpia puoliaan. Tässä Sebastianilla oli kiinnostavia visioita eikä vain pelkkää matkimista. Nytkin hän testaili itsevarmasti, yltäisivätkö sideharsot pikkuhousuihin. Eivät.

”Jos joku tulee...”

”Mä ehdin kyllä”, Sebastian väitti. ”Mä olen niin onnellinen, että sä olet elossa. Minttu, sitä pitää kato juhlistaa.”

Olin tyytyväinen, että kelpasin näin runneltuna. Ei kuitenkaan saa ymmärtää väärin. Minäkään en ollut haaleaa, ei. Kyllä minä sain haluamani miehen, mutta kaipa olin ollut ennen onnettomuutta turhautunut siitä, ettei oma urani tuottanut tulosta. Minulla oli ollut suuria unelmia aina sen jälkeen, kun omat vanhempani eivät saaneet elämässään mitään merkittävää aikaiseksi. Nyt tunsin olleeni jo pitkään jumissa. Sebastianilla sujui – nytkin hänen sormeillessa minua lähemmäs taivaita. Ai niin taivaita...? Yhtäkkiä rajakokemukseni palasi taas mieleeni. Jännityin.

”Kaikki ok?” Sebastian huomasi ja hidasti liikkeitään peiton alla.

Tosiaan. Ihan totta. Minä olin heittänyt hetkeksi lusikan nurkkaan. Ihan oikeasti kuollut. Siinä minun poikakaverini vatkasi urheasti vieressäni, pussaili poskea ja hönki hengästyneenä päälleni, mutta aika nopeasti siinä lähtee fiilis, kun muistaa, että sitä taisi tulla tsekattua toista hiippakuntaa. Onneksi Sebastian näytti ymmärtävänsä minua.

”Tosiaan, se oli vähän liian lähellä”, hän sanoi. ”Hitto, mä pelkäsin.”

Havahduin kysymään: ”Sä pelkäsit?”

”Totta kai, mähän... mähän you know... sinua.” Hän oli näitä miehiä. Minua oli aina huvittanut, miten oli ihan oikeasti näitä

ihmisiä, jotka eivät vain saaneet yhtä sanaa suustaan. Sebastian antoi suukon suulle. Sitä paitsi käsi pysyi yhä jalkovälissäni, mikä ei tehnyt tunnuksesta kaikkein romanttisinta. Haitanneeko tuo? Hän kysyi onnettomuudesta: ”Muistatko sä mitä tapahtui?”

Sebastian tarkoitti kai hissiä, mutta minä muistelin muuta. Pitäisikö uskaltaa tosiaan kertoa? Kai hän uskoisi? Jos kerran hän ”you know” minua... Minä nielaisin, naurahdin ja ravistin päätäni.

”Käskinkö muka lopettaa?”

Sebastian naurahti takaisin ja jatkoi miellyttämistäni. Pitihän poikaa lopulta auttaa antamalla vähän tempoa omalla terveellä kädelläni, mutta ainakin meillä oli hauskaa. Meillä oli sitä aina. Eikä tämä ollut edes kummallisoin paikkamme, missä olimme puuhailleet jotain vastaavaa. Me olimme hyvä pari.

Mutta. Minä en siltikään kertonut poikaystävälle näkemästäni ja kokemastani.

Kun olimme yhdessä saaneet hoideltua minulle muuta ajateltavaa pienellä kuolemalla suuren sijaan, hän vaati, että oli minun vuoroni. Olin kuulemma tosi hottis sideharsoissa, ja ennen kuin ehdin sanoa mitään, hän kaiveli housujaan. Juuri silloin ovi avautui. Sebastian sutaisi vetoketjun kiinni, ja keksin puheenaiheen peittääkseen kaiken sen syyllisyyden, joka varmasti loisti kasvoiltamme. Höpisin: ”Onneksi mulla ei ollut tuotantoa just nyt. Enköhän mä pääse aloittamaan hommat ihan kevyesti. Kiitos kysymästä.”

Sebastian änkytti ja varmisti ennen kaikkea, että vetoketju oli kiinni.

Hoitaja kertoi minua elvyttäneen lääkärin halunneen kysellä kuulumisiani ja vihjaisi vierailuajan päättyneen. Sebastiania harmitti, sillä paineet olivat jääneet häneltä piippuun, mutta hän

oli herrasmies ja antoi minun jäädä yhden velkaa. Sitten hän meni desinfiomaan vain toista kättään. Onneksi hoitaja ei huomannut ihmetellä.

”Joo, mä tulen taas huomenna”, Sebastian sanoi. ”Hetimit kun olen hoitanut leffan preppailut siihen kuntoon, että pääsen.”

Jälkimmäinen virke oli tarkoitettu vain hoitajalle, joka ei Sebastianin harmiksi tainnut tajuta, millaisesta suurohjaajasta oli kyse. Minä lupasin palaavani keskeneräiseen asiaan huomenissa. Sebastian virnisti ja meni.

Ei, minulla ei ollut mitään aikomusta kertoa Sebastianille kokemastani. Kertoisinko itse asiassa kellekään? Oliko ylipäättään ihmistä, jolle voisin puhua tästä? Uskoisiko kukaan? Uskoinko enää itsekään? Ehkä oli parempi unohtaa koko juttu.

Mutta kun vartin päästä varttuneempi lääkäri yritti esittää empaattista lääkärien rajallisella tunneskaalalla ja kyseli vointiani, paine kasvoi kai yhtäkkiä liian suureksi. Hän yritti järkeillä selviytymistäni ja hämmentävän helppoja vammojani muuksi kuin ihmeeksi, ja sillä samalla hetkellä minä möläytin: ”Onko sulla kalju päälaki?”

Lääkäri jäähmettyi. Hän vaistomaisesti sukia hiuksiaan, mutta pysäytti kätensä poskelleen. Minä taisin siis arvata pääläen tilan oikein.

”Ei kun anteeksi, tämä saattaa kuulostaa tyhmältä, mutta mä leijuin teidän yläpuolella.” Sitten minua jo hävettikin. Pitikin möläyttää. Saisin varmasti ylimääräisen lääkityksen tai passituksen toisenlaiseen hoitoon. En tajunnut, mitä ihmeen hyväksyntää minä muka hain tässä. Silti jatkoin: ”Teitä oli kaksi miestä ja toisella oli kalju päälaki. Ja huoneessa oli kaappi. Ja sen päällä karkkipaperi.”

”Sillä tavalla”, lääkäri tokaisi ilmeenkään värähtämättä.
”Kettukarkkia.”

”Kyllä, kyllä”, hän sanoi ja halusi tehdä jo lähtöä.

Oli pakko mennä itse asiaan. Naurahdin itseironisella sävyllä:
”Vai olenkohan mä tulossa vaan hulluksi tai jotain?”

Vitsailu rentoutti lääkäriä, ja hän virnisti: ”Älkää huoliko.
Kuuleehan näitä.”

”Eli mua ei tarvitse raahata terapiaan ihan heti?” Antaisi nyt
sitten sen hyväksyntänsä. Kaipa minä sitten kaipasin jotain
sellaista.

Lääkäri naurahti ja kertoi, että kyseessä oli hallusinaatio, joka
aiheutui esimerkiksi hapen puutteesta. Ei syytä huoleen siis.
Sitten hän meni, ja itse asiassa minä tosiaan olin huoletti.
Onneksi sain kerrottua. Viestitin Sebastianille kiitokset
rentoutuksesta ja pistin muutaman sanan myös pomoilleni
firmaan. Pahoittelin, että olin ollut unessa heidän käydessään
katsomassa minua, mutta kiitin saamistani kukkasista ja lupasin
palata pian sorvin ääreen. Sain molemmilta pomoiltani imelät
viestit, että minua odotettiin jo takaisin. Sekin helpotti.
Ainakaan tulevia projektejani ei ollut vielä jaettu pyrkymille,
kuten uudelle haahkalle, Nannalle. Kaikki jatkuisi kuin
ennenkin. Mikään ei ollut muuttunut. Pääsisin pian pois ja kohti
unelmiani. Olihan onnettomuus ollut ihmeellinen, ja minulla oli
ollut käsittämättömästi onnea, mutta se sai jäädä siis
anekdootiksi.

Sitten ovi kävi uudelleen. Kalpea varttunut lääkäri katseli
minua suu auki.

Lopulta hän antoi periksi. Hän laski mahalleni kettukarkin
paperin ja lähti haluten unohtaa koko jutun. No, sen jälkeen
minä itse en saanut sitä enää unohdettua.

3. JAKSO – ”REMPPA VAI MUUTTO”

Lopun sairaalarupeaman minä luin vain ja ainoastaan niitä ensimmäisessä luvussa mainitsemiani rajakokemuskirjoja. Kuuntelin kuolemakokemus-podcasteja ja katsoin videohaastatteluja samasta aiheesta. Aika kului rattoisasti, kun tihrustin hämärässä puhelimestani, mistä nyt oli kyse. Mutta joka kerta kun rajakokemuksen kokija mainitsi ihanista hetkistään rakkaiden sukulaisten kanssa, sydämessäni vihlaishi.

Aluksi pohdin, josko sille oli uskonnollinen selitys, etten ollut tavannut rakkaitani. Jospa sukulaiseni käristyivät parasta aikaa vartaalla. Tosin kun asiaa pohti järjellä, tunteella ja rakkaudella, minä en saattanut uskoa sukulaisteni päätyneen väärään osoitteeseen. Okei, siitä tissejä mulkoilleesta setämiehestä en ollut varma, mutta äiti ja isä... Ehei.

Varmasti useampi meistä suhtautui vanhempiinsa kritiikittä. Varsinkin jos he olivat menehtyneet aikaisiin. Minä en tosiaankaan muistanut äidistäni yhtään pahaa asiaa. En muistanut enää kolmenkymmenen vuoden jälkeen montaa asiaa

ylipäättään, en edes koko auto-onnettomuutta, mutta muistin hymyt, lämmön ja rakkauden. Hän ei ollut koskaan edes huutanut minulle, vaikka olin varmasti rikkonut tavaroita ja tehnyt muita lasten klassikkoja. Erityisesti muistin, miten hän oli halunnut minun olevan toisille ihmisille hyvä ja kiltti. Ei ollut kuulemma väliä, miksi ryhtyisin elämässäni, mutta kunhan kohtelisin toisia rehdisti. Olisin ystävä. Eikö se ollut juuri oikea tärkeä sanoma?

Isä oli taas ollut niin hiiri, ettei häntä olisi edes huomannut koko helvetissä. Isä oli ollut seuranani pidempään. Oli remontoanut naapuruston kämppiä eikä perinyt edes täyttää hintaa. Ei kehdannut. Koska oli hyvä. Siksi kai elimmekin lapsuuteni köyhyyden rajamailla, ja eikös se ollut plussaa. En ollut järin uskonnollinen, mutta kyllä minäkin muistin Jeesuksen läpän neulansilmistä ja rikkaista. Eikä isä puhunut pahaa muista kansalaisuuksista tai kulttuuritaustoista. Hän ei äänestänyt vaaleissa pelkojensa mukaan vaan kysyi minulta, mitä mieltä olin, ja äänesti, mikä olisi hyvä minun tulevaisuudelleni. Sitä paitsi suurin isän huoli koski juuri toisia ihmisiä. Omalla kuolinvuoteellakin hän vannotti minua katselemaan siskonsa eli tätini perään. Kivuissaankin hän ajatteli toisia.

Toki, kuten sanoin, olin puolueellinen. Vanhempani olivat poistuneet liian aikaisin. Äiti jo lapsuudessani, isä elokuvaopiskelujen alettua. Minulla oli heistä erheetön kuva, joka ei voinut muuttua. Mutta oli minulla vielä yksi todiste hyvistä ihmisistä: Lapsuuden paras ystäväni Aili oli juuri täyttänyt 13, kun perusinfluenssa vei hänet luotani. Olimme Ailin kanssa tehneet kaiken yhdessä. Hän oli ollut ensimmäinen ja kenties ainoa todellinen ystäväni. Missä hänkin oli luuhannut, kun olin käynyt kuoleman rajalla? Ailihan oli ollut kiltimpi kuin

nunna leipäjonossa. Itse asiassa hänestä sanottiin jo eläessään, että ”kun suunniteltiin enkeleitä, Ailista otettiin mallia”. Aili oli ollut superkiltti tyttö, joka sai kaikki kympit ja auttoi jokaista. Ennen kaikkea minua. Aili oli pitänyt huolta eläimestä, juoposta isästään ja lopetti erään lapsen kiusaamisen viemällä ongelman aikuisten tietoon. Ainoa harmi hänessä oli ollut se, että jo nuorena pystyi arvaamaan hänen sairastuvan kiltin tytön syndroomaan. Silti Aili ei voinut käristyä. Hän oli ollut hyvä. Aidosti hyvä ihminen.

Sitä paitsi rajakokemustarinoissa alleviivattiin aina sitä, ettei ketään lopulta edes tuomittu. Että sellainen twist oli luvassa niille uskonkiihkoilijoille, jotka tuomitsivat toisia elämässä jo etukäteen Herransa puolesta. Joten mikseivät omat vanhempani tai paras ystäväni ehtineet edes moikata minua ohimennen? Se vaivasi minua.

Minulla heräsi kyllä eräs pelko. En halunnut miettiä sitä.

Kiritin itseäni ulos sairaalasta. Kun sain liikaa aikaa miettiä kaikkea, aloin stressata jopa työpaikkani puolesta. Minun alallani tilaisuuksia oli niukasti, joten selusta oli syytä suojata. Mitähän Nannakin keksisi pääni menoksi, kun rötväilisin koko talven vain sairaslomalla? Pomot viestivät rohkaisuja ja kehottivat saamaan itseni kunnolla kuntoon, mutta minä pidin tosiaan kiirettä. Sitä paitsi moni haava parani merkillisen vikkellä.

Kerrankin näin kahden lääkärin vain ihmettelevän ja tuijottavan toisiaan sänkyyn vieressä. En valittanut. Ehkä paranin nopeammin, koska motivaationi palata töihin oli tapissa.

Sebastian haki minut ja selitti koko matkan ajan innoissaan keväällä alkavista leffakuvauksistaan. ”Se ja se stara oli jo

*Kun häikäilemätön uraohjus päättää muuttua
hyväksi ihmiseksi.*

Minttu on kiireinen tv-tuottaja, jolla on kaikki mitä ihminen voi haluta: upea ura, unelma-asunto, ja parisuhde komean ohjaaja Sebastianinkin kanssa sujuu täydellisesti.

Kaikki muuttuu, kun Minttu joutuu vakavaan hissionnettomuuteen ja viettää kaksi minuuttia virallisesti kuolleena. Noiden minuuttien aikana Minttu kokee tuonpuoleisen ja tajuaa, ettei hänestä pidetä. Järkyttynyt Minttu päättää tehdä täyskäännöksen ja ryhtyä aivan oikeaksi hyväksi ihmiseksi. Riittääkö ylityöllistetylle assistentille delegoitujen työtehtävien hoitaminen itse, vai pitäisikö sukulaisiinkin pitää yhteyttä? Ja kuuluisiko kiltillä tytöllä olla joku nössömpi poikaystävä?

Hengenheittäjän uusi elämä ja rakkaudet on hersyvä chick lit -romaanii uusista aluista ja tv-tuotantojen kulisista.

Aino Marion on helsinkiläistynyt televisioalan monitoimiosaaaja. Ehdottomasti alle 42-vuotias.